

ности-тѣ на истинни-тѣ христїани, самъ себе гѣди за примѣръ, какъ трѣба да са отречемъ отъ свѣтъ-а: „Сїе же глаголю, братїе, ѿкѣ время прекрачено есть прочее, да и имѣщїи жены ѿкоже не имѣщїи бѣдѣтъ: и плачѣщїиса ѿкоже не плачѣщїи: и радѣщїиса, ѿкоже не радѣщїиса: и кѣпѣщїи ѿкоже не содерѣжѣще: и тревѣщїи мїра сегѣ, ѿкѣ не тревѣщїе: преходитъ бо ѡбразъ мїра сегѣ. Хоцѣ же васъ безпечальныхъ быти. Не шженивыйса печетса ѡ господныхъ, какъ угодили гѣсподеви: а шженивыйса печетса ѡ мїрскихъ, какъ угодили женѣ. (I Кор. VII, 29—33). Затова сѣ любили чловѣцы-тѣ чистый-а животъ, дѣхъ-а сѣ взвѣшавали надъ сѣко добро, кое-то преминѣва, и отдалечавали са отъ сички-тѣ свѣтовны зачѣтки, или поне сѣ сѣрце желали тѣзи дѣховнѣ свободоу и отъ тѣка станало калѣгерство-то. Има чловѣцы, кои-то, споредъ особеннѣ благодѣть божїю, тѣи сѣ отдадени на сѣ, що е божественно, свето и вѣчно, што нищо почти не ги привѣрзка за свѣтовны-тѣ работы, кои-то иматъ край. Въ тѣхъ истинно-то дѣховно естество чловѣческо тѣи живо са имѣва, што тѣлесно-то естество ѿще въ този животъ почти (хамелъ) умира, а сичкїй-а имъ животъ, споредъ рѣчи-тѣ апостоловы, скритъ е съ христа заедно въ Бога. Такива чловѣцы не намислатъ нарочно да са отрѣжѣтъ отъ сичко онова, що е временно, за да са бавѣтъ около вѣчно-то; съ нежененїе, съ малко еденїе и пїенїе, съ отдалечаванїе отъ земланы-тѣ наслажденїа, — съ това